

Arrest

nr. 73 585 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011, na uitstel op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Chinese nationaliteit te zijn.

Op 5 september 2001 vraagt de verzoekende partij een visum aan om naar België te komen vanaf 24 september tot en met het einde van haar studies. Op 24 oktober 2001 wordt beslist haar dit visum toe te kennen. Zij komt op 13 november 2001 aan in het Rijk.

De verzoekende partij legt verschillende stukken voor waaruit moet blijken dat zij vanaf het academiejaar 2001-2002 is ingeschreven aan verschillende onderwijsinstellingen. Een attest van 15 juli 2001 zou haar toelating tot de Vlekho Business School voor de academiejaren 2001-2002 en 2002-2003 moeten staven. Daarnaast brengt zij een attest van 15 oktober 2001 bij waarin bevestigd wordt dat zij is ingeschreven aan de Vlekho Business School en dat het programma loopt van 15 oktober 2001 tot 20 december 2003.

Op 9 april 2002 verkrijgt de verzoekende partij een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat nadien verlengd wordt tot 31 oktober 2009.

De verzoekende partij brengt eveneens documenten bij, opgemaakt op respectievelijk 17 september 2003 en 21 september 2004, waaruit moet blijken dat zij is ingeschreven voor het eerste jaar in de Master of European Politics and Policies (MEPP) aan de Katholieke Universiteit van Leuven voor de respectievelijke academiejaren 2003-2004 en 2004-2005. Zij staft door middel van attesten dat zij wordt toegelaten tot de MEPP voor de academiejaren 2005-2006 en 2006-2007.

De verzoekende partij legt een attest voor van 1 september 2007 waarin bevestigd wordt dat zij voor het academiejaar 2007-2008 is ingeschreven voor de Advanced Master in International Business aan de Vlekho Business School. Met een attest van 18 september 2008 wil zij haar inschrijving voor de Master of Business Information Management aan de Hogeschool-Universiteit Brussel voor het academiejaar 2008-2009 aantonen.

Op 17 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 juli 2010 stelt de lokale politie van Leuven een *“administratief verslag over controle vreemdeling”* op, waaruit blijkt dat een onderzoek gevoerd wordt naar de echtheid van de documenten die door de verzoekende partij werden voorgelegd om haar inschrijvingen te staven. Men komt tot de conclusie dat *“verdachte heeft vermoedelijk valse of vervalste documenten aangemaakt inzake gevolgde studies ter verantwoording van de verlenging van haar verblijfsvergunning”*. Het dossier wordt overgemaakt aan het parket van Leuven. Uit de Pro Justitia, opgesteld door de Politie van Leuven op 25 oktober 2010 betreffende het verder onderzoek, blijkt dat drie attesten opgemaakt door de Hogeschool-Universiteit Brussel, voorheen Vlekho, die door de verzoekende partij zijn overgelegd vals of vervalst zijn en gebruikt werden om haar verblijfstitel in België te verlengen.

Op 25 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 17/11/2009 bij de burgemeester van 3000 LEUVEN door Z.H. (...), geboren te Jilin op (...), onderdaan van China Volksrep./, verblijvende (...), in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr.198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd.19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State: “De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven.” “Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden.” “In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten

gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden."

Betrokkene wenst in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en haalt criterium 2.8A aan. Mevrouw was in het bezit van een geldige A-kaart tot 31.10.2009 in het kader van haar studies (art.58 van de wet van 15/12/1980).

Wat criterium 2.8A betreft (duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van ten minste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag - voor 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen), dient opgemerkt te worden dat na objectieve vaststelling is gebleken dat betrokkene fraude heeft gepleegd om haar tijdelijk verblijfsstatuut als student verder te zetten.

Uit dossiers van betrokkene lopende bij de politiezone Leuven (PV nr (...) + PV nr. (...)) blijkt dat betrokkene gebruik heeft gemaakt van een valse of vervalste documenten ter verantwoording van de verlenging van haar verblijfsvergunning. Zowel documenten voorgelegd ter verantwoording van haar studies aan de Hogeschool-Universiteit te Brussel (HUB) tijdens het academiejaar 2008-2009 als documenten ter staving van haar inschrijving aan VLEKHO in de jaren 2002-2003 en 2007-2008 net als een attest dd. 15/10/2001 voor deelname aan de examens in september 2001 tijdens het academiejaar 2001-2002 blijken na overleg met de betrokken onderwijsinstelling vals of vervalst.

Rekening houdende met deze vaststellingen en met het feit dat de studies en het daaraan gekoppelde verblijf als dusdanig op onrechtmatige wijze konden worden voortgezet. De betrokkene wist dat de machtiging op basis van studies (artikel 58 van de wet van 15/12/1980) beperkt was tot de duur van de studies.

Overwegende dat de door betrokkene ingeroepen elementen van integratie, haar werkbereidheid en werkervaringen, de verklaarde kennis van het Nederlands en Frans en de opgebouwde sociale banden in België slechts tot stand konden komen door de gepleegde fraude. Elementen van integratie kunnen generlei opwegen tegen de begane fraude.

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. De instructie vermeldt echter dat: "... deze instructie niet van toepassing is op personen die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd. ..."

Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9BIS van de wet van 15/12/1980 zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006 is een gunstmaatregel. Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid moedwillig te misleiden door middel van fraude of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen of de verlenging van de machtiging tot verblijf; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit" en betrokkene uit te sluiten van deze gunstmaatregel.

Bijgevolg dient de vreemdeling:

"gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem op heden betekend..."

Eveneens op 25 juli 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "de materiële motiveringsplicht, i.e.: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht, schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van art. 62 Vreemdelingenwet."

Het middel luidt als volgt:

"Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

'L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient.'

(Cons. Etat 12 mal 1989, arrêt n° 32.560, R.A.C.E., 1989);

Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt; Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; In ieder geval zijn onduidelijke, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn; In casu is duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster is van oordeel dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete en/of relevante feitenvinding en motivering;

Deze motivering is onvolledig en minstens onduidelijk;

Verwerende partij heeft in casu gesteld dat verzoekster fraude zou hebben gepleegd (waarbij men zich dan lijkt te steunen op het beginsel "fraus omnia corrumpit");

Dit is bij nader toezien ook het enige weigeringsmotief; m.b.t. de aangetoonde banden met België, stelt de administratie dat deze slechts door het plegen van de fraude tot stand zijn kunnen komen;

Het weigeringsmotief "fraus omnia corrumpit" is op zich duidelijk, doch de wijze waarop het hier de genomen beslissing zou moeten motiveren, kan geenszins voldoen;

Verzoekster verklaart zich nader:

M.b.t. het weigeringsmotief 'fraus omnia corrumpit' merkt men op dat verzoekster destijds haar studentenverblijf voor verschillende academiejaren heeft verlengd via bedrieglijke documenten, meerbepaald vervalste inschrijvingsbewijzen en examenattesten;

Zulks zou blijken uit lopende politie-onderzoeken;

Feit is dat verzoekster in het verleden soms inderdaad vertrouwen heeft gehad in derden, meestal ook personen uit de Chinese gemeenschap, die haar een zekere 'dienstverlening' aanboden, door in haar plaats zich te gaan inschrijven in bepaalde onderwijsinstellingen en daar dan ook attesten van mee te brengen; vaak vernam ze maar achteraf (toen ze al waren neergelegd) dat er daaraan een reukje was;

Hoe dan ook wenst ze hiervoor haar verantwoordelijkheid te nemen, doch zulks is niet het voorwerp van onderhavig beroep;

Vraag is of het principe "fraus omnia corrumpit", wanneer men het inroept, geen betrekking moet hebben op de procedure waarin de beslissing wordt genomen? Het is evident dat dat wel zo zou moeten zijn;

Verwerende partij motiveert nergens dat de vervalste stukken waarvan sprake deel hebben uitgemaakt van de huidige regularisatieprocedure;

De stukken waarvan sprake werden op verschillende tijdstippen in het verleden overgemaakt aan DVZ, via de gemeentediensten; het is over de manipulaties in het studentendossier dat de bestreden beslissing het heeft;

Op geen enkel ogenblik wordt verwezen naar neerlegging van stukken in huidig bundel (procedure 9bis);

Men motiveert derhalve nergens dat i.h.k.v. voorliggende procedure bedrog te weerhouden is;

Eén en ander impliceert dat de administratie wel heel ver kan gaan: bedrog in het verleden in een andere procedure zou regularisatie in de weg staan;

Op die wijze zou men iedere ex-kandidaat vluchteling die werd afgewezen (wat meestal ook te maken heeft geloofwaardigheid/bedrieglijkheid) thans ook fraude kunnen verwijten, omdat destijds de verblijfsduur tijdens het asiel 'bedrieglijk' zou zijn bewerkstelligd., zulks is uiteraard niet vol te houden;

Indien de administratie thans, i.h.k.v. de ingediende aanvraag 9bis, fraude wil verwijten, dan moet deze ook slaan op manipulaties die i.h.k.v. deze procedure (en geen andere) werden gebezigd; de motivering van de bestreden beslissing raakt dit evenwel niet aan;

In die zijn lijkt de motivering van de bestreden beslissing veeleer te slaan op problemen in het studentendossier, dossier waar de bestreden beslissing geen uitstaans mee heeft;

Verzoekster zou kunnen begrijpen dat men i.h.k.v. de manipulaties in het verleden de geldigheid van het studentenverblijf als onbestaande zou beschouwen, maar in dat geval betekent dit niet dat zij hier niet geweest is en dat er derhalve geen enkele vorm van verankering met België aangetoond zou kunnen worden;

In dergelijk geval kan men verzoekster gelijkstellen met een persoon die al die jaren louter illegaal heeft verbleven, wat een aanvraag art. 9bis via de instructie niet in de weg kon staan;

Het is derhalve fel overtrokken te stellen dat deze verankering slechts via de fraude mogelijk is geweest; juister is te zeggen dat beide toestanden naast elkaar hebben bestaan;

Hoe dan ook is het aspect van bedrog onterecht in de regularisatieprocedure binnengebracht, nu dit bedrog uiteindelijk niet in dit dossier werd gepleegd en nu ook zonder het bedrog verzoekster hier had kunnen blijven in onregelmatig verblijf en op die wijze sociale verankering had kunnen opbouwen;

Op gebrekkige wijze wordt derhalve lastens verzoekster het principe fraus omnia corrumpit" weerhouden;

*Minstens op deze grond dient de beslissing van de Minister als niet correct gemotiveerd te worden aangemerkt en moet de beslissing worden vernietigd;
Het middel is ernstig;"*

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster ontkent niet dat zij valse stukken heeft gebruikt teneinde haar studentenverblijf in België te, doch stelt dat dit niets te maken heeft met de regularisatieprocedure en de thans bestreden beslissing. Zij heeft immers niet gefraudeerd in het kader van de thans voorliggende procedure en meent in ieder geval te voldoen aan de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009.

De verwerende partij heeft de eer de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De thans bestreden beslissing is deze, dd. 25 juli 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 wordt verworpen.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 is een gunst, geen recht en het komt de verwerende partij toe om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt, en beslist heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie omschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen, zelfs nadat zij vernietigd werd, net om de rechtszekerheid ter wille te zijn, en het zorgvuldigheidsbeginsel te respecteren.

Verzoekster, die zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf overigens expliciet op de instructie van 19 juli 2009 beriep, kan bezwaarlijk voorhouden dat de thans bestreden beslissing niet ongegrond verklaard mocht worden zich hierbij baserende op de door verzoekster gepleegde fraude.

De instructie van 19 juli 2009 voorziet immers duidelijk het volgende:

"Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd"

Verzoekster tracht de door haar begane fraude te minimaliseren en wijt deze aan een te groot vertrouwen in de Chinese gemeenschap, doch deze verklaringen stroken niet met de feiten zoals deze blijken uit de stukken van het dossier en met de vaststelling dat verzoekster zeer goed wist dat zij gebruik maakte van valse documenten om haar verblijf in België te verlengen.

Dat zij hierbij minstens voor drie academiejaren (2002-2003, 2007-2008 en 2008-2009) valse inschrijvingen voorlegde, bewijst duidelijk haar bedrieglijk handelen en haar intentie om de Belgische overheid moedwillig te misleiden.

In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht verwezen naar het beginsel "fraus omnia corrumpit" teneinde verzoekster uit te sluiten van de gunstmaatregel.

Met de stelling dat de fraude geen betrekking zou hebben op de regularisatieprocedure, slaagt verzoekster er niet in de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op redelijke en zorgvuldige wijze genomen werd, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

Het eerste middel is niet gegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond is, met name omdat de verzoekende partij in het verleden fraude heeft gepleegd door gebruik te maken van valse documenten om een verlenging van haar verblijf te verkrijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De bestreden beslissing merkt evenwel op dat *“Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9BIS van de wet van 15/12/1980 zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006 is een gunstmaatregel. Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid moedwillig te misleiden door middel van fraude of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen of de verlenging van de machtiging tot verblijf; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit” en betrokkene uit te sluiten van deze gunstmaatregel. “* Uit deze zinsnede blijkt dat de verwerende partij ook een onderzoek naar de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gevoerd, los van de toepassing van de criteria die voorzien waren in de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

In casu heeft de verwerende partij, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten verworpen omdat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd om haar tijdelijk verblijfsstatuut als studente verder te zetten.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar twee proces-verbalen van 30 juni 2009 en 25 oktober 2010 waaruit zou blijken dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste documenten ter verantwoording van haar studies aan de hogeschool-universiteit HUB te Brussel tijdens het academiejaar 2008-2009. Ook de documenten ter staving van haar inschrijving aan Vlekho in de jaren 2002-2003 en 2007-2008 en het attest van 15 oktober 2001 voor deelname aan de examens in september 2001 tijdens het academiejaar 2001-2002 zijn vals of vervalst. De verzoekende partij ontkent

deze feitelijke vaststellingen in het verzoekschrift niet. Integendeel stelt zij in het verzoekschrift dat ze in het verleden vertrouwen heeft gehad in derden die haar een zekere dienstverlening aanboden om in haar plaats inschrijvingen te verrichten en dat er “daaraan een reukje” was.

Deze vaststellingen met betrekking tot het gebruik van valse stukken vinden steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat haar inschrijvingen in Vlekho, met uitzondering van het jaar 2001-2002 vals zijn, als ook haar inschrijving in het HUB. Dit wordt door Vlekho bevestigd aan de verbalisanten op 25 oktober 2010 in het proces-verbaal waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Door deze documenten die van doorslaggevende aard zijn, werd het verblijf van de verzoekende partij in haar hoedanigheid van studente verlengd. De verzoekende partij kan van deze gegevens niet onwetend zijn nu zij haar eerste jaar 2001-2002 wel was ingeschreven en examens heeft afgelegd in juni, evenwel niet in september. Het gebruik van deze valse stukken kan niet buiten weten van de verzoekende partij zijn gepleegd zodat de bestreden beslissing terecht oordeelt dat zij fraude heeft gepleegd teneinde haar verblijf te horen verlengen. Ter zake merkt de Raad op dat de verzoekende partij in deze fraude volhardde bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er weze herhaald dat de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft in het kader van de beoordeling van de aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het staat haar bijgevolg vrij te oordelen dat bedrog gepleegd al dan niet in een ver verleden de toekenning van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de weg staat. Waar de verzoekende partij het niet eens is met deze visie van de verwerende partij en meent dat er fraude moet gepleegd zijn in het kader van huidige aanvraag, kan deze redenering niet gevolgd worden. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van mogelijke fraudes die volgens haar al dan niet in aanmerking moeten genomen worden en geeft ze er een andere versie of verklaring voor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “art. 9bis van de Wet van 15.12.1980.”

Het middel luidt als volgt:

“Overeenkomstig art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 kan de Minister overgaan tot ‘regularisatie’ van een onregelmatig verblijf;

Het betreft een verzoek tot machtiging, hetwelk wegens buitengewone omstandigheden in België zelf kan worden aangevraagd, bij de burgemeester van de woonplaats;

De wet zelf preciseert niet wat er onder “buitengewone omstandigheden” wordt verstaan, noch wie precies in aanmerking komt ten gronde;

Evenwel heeft de administratie bij instructie van 19 juli 2009 zelf een systeem op poten gezet, waarin criteria tot regularisatie werden vooropgesteld, en dit op een objectieve manier;

Deze instructie werd inmiddels vernietigd, doch de Minister heeft zelf bij herhaling gesteld — tot en met in de beslissing zelf — dat hij zich binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid aan deze instructie zou houden;

M.a.w. de Minister heeft hieromtrent een verregaand engagement aangegaan, dat kan opgevat worden als een “gedragslijn”;

In die context wenst verzoekster aan te halen dat de R.V.V. in het verleden de DVZ ook al voor zijn verantwoordelijkheden stelde, waar het de fameuze nota van toelichting’ betrof die gepaard ging met de omzendbrief van 21.06.2007;

Verzoekster brengt een arrest bij waarin duidelijk wordt gesteld dat de Administratie zich te houden heeft aan haar eigen beleidslijn, ook al is deze juridisch niet 100% bindend;

*In casu geldt dit ook voor de instructie van 19 juli 2009, ook al werd deze dan vernietigd;
Aldus heeft de Minister zich te houden aan de wijze van toepassing van art. 9bis zoals hij zich daarover zelf en uit vrije wil engageerde naar de rechtszoekenden toe;
De instructie behoudt derhalve haar rechtsgrond, niet als afdwingbare rechtsregel, doch wel als “gedragscode” in hoofde van de Minister;
Een toetsing daaraan blijft derhalve aangewezen, zelfs verplicht;
Inhoudelijk wordt teruggespeeld naar de argumenten die hierboven werden aangehaald, en het blijkt dat deze niet verenigbaar zijn met de letter en de geest van art. 9bis VW;
De instructie vermeldt inderdaad dat fraude in hoofde van de verzoekster haar regularisatie uitsluit, doch in casu is gebleken dat men nergens in de bestreden beslissing de fraude toespits op het actuele regularisatiedossier, doch wel op het oude studentendossier, zodoende dat men deze ‘uitsluitingsclausule’ volstrekt verkeerd hanteert;
Hetzelfde geldt voor de bemerkingen inzake het opbouwen van duurzame sociale banden met België: men doet deze volledig teniet, nu zij dankzij fraude zijn tot stand gekomen, quod non;
Hoger werd reeds geargumenteed dat ook zonder het plegen van de fraude (met dus een vroegtijdige beëindiging van het studentenstatuut tot gevolg) daarom niet tot gevolg zou hebben gehad dat verzoekster niet meer aanwezig had kunnen blijven en zich had kunnen integreren; duizenden anderen hebben dat in vergelijkbare situaties wel gedaan;
De verwerende partij past dus art. 9bis verkeerd toe, conform haar eigen instructies, zodat ze dan ook minstens op deze grond moet worden vernietigd;
Het middel is ernstig”*

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota, wat het tweede middel betreft:

*“In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.
Verzoekster stelt dat de uitsluitingsclausule verkeerd gehanteerd wordt omdat de fraude betrekking heeft op haar studentendossier en niet op het actuele regularisatiedossier.
De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 een gunst is, geen recht en dat het aan de verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen.
Uit de instructie van 19 juli 2009 blijkt overigens niet dat de uitsluitingsgrond enkel betrekking zou hebben op personen die ‘in de regularisatieprocedure’ de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.
De verwerende partij maakte afweging en oordeelde dat de elementen die door verzoekster werden aangehaald ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet opwegen tegen de begane fraude, waardoor er beslist werd om verzoeksters aanvraag te verwerpen.
Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, rekening houdende met alle elementen van het dossier.
Zij toont geen schending aan van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.
In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het tweede middel is niet gegrond.”*

2.2.3. Waar de verzoekende partij in haar tweede middel voorhoudt dat de verwerende partij haar afgekondigd beleid betreffende de toepassing van de criteria voorzien in de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet toepast en zij de strikte, hetzij zelfs ruimere toepassing van de van voormelde instructie wenst te verkrijgen, wordt verwezen naar het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 gekend onder nummer 215 571 en de bespreking hiervan in het eerste middel.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op dit arrest en op de inhoud ervan en wordt aan de advocaat van verzoeker gevraagd wat haar standpunt ter zake is.

De verzoekende partij bevestigt dat de bestreden beslissing is genomen op basis van de instructies en dat zij tevens de schending van artikel 9bis heeft ingeroepen maar voegt geen argumenten *in concreto* toe. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij vraagt om de instructie in een nog ruimere context toe te passen, tevens verwijst ze naar de Politionele Wet.

Zoals gesteld in het eerste middel oordeelt de Raad van State in zijn arrest van 5 oktober 2011 met nr. 215 571 dat, in de mate waarin de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

Uit het motief "Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr.198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd.19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State: "De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven." "Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden." "In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden."

Betrokkene wenst in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en haalt criterium 2.8A aan. Mevrouw was in het bezit van een geldige A-kaart tot 31.10.2009 in het kader van haar studies (art.58 van de wet van 15/12/1980).

Wat criterium 2.8A betreft (duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van ten minste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag - voor 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen), dient opgemerkt te worden dat na objectieve vaststelling is gebleken dat betrokkene fraude heeft gepleegd om haar tijdelijk verblijfsstatuut als student verder te zetten.

" en "Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. De instructie vermeldt echter dat: "... deze instructie niet van toepassing is op personen die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd. ..." van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf gekoppeld aan het zich onthouden van fraude uit de vernietigde instructie is voldaan. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een vijfjarige verblijfsduur en geen automatische geldende voorwaarde van uitsluiting van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar aanleiding van het plegen van fraude, zodat dit motief in casu een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook geoordeeld heeft dat "Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9BIS van de wet van 15/12/1980 zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006 is een gunstmaatregel. Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid moedwillig te misleiden door middel van fraude of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen of de verlenging van de machtiging tot verblijf; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit" en betrokkene uit te sluiten van deze gunstmaatregel. ". Deze zinsnede wijst er op dat de verwerende partij ook artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft toegepast. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalfdoor:

mevr. C. BAMPS,
mevr. M. BEELEN,
mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS